

Η ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΑΜΝΩΝ (του Βασίλη Βιλιάρδου) – Σειρά Πολιτική Ηγεσία Επικοινωνία

Ενώ η Ελλάδα σύρεται, ερήμην της κυβέρνησης της, στην ελεγχόμενη χρεοκοπία, η οποία θα ανοίξει τους ασκούς του Αιόλου, οι πολίτες της περιμένουν ήρεμοι τον από μηχανής θεό – αρνούμενοι να συνειδητοποιήσουν τι ακριβώς συμβαίνει.

Δυστυχώς η συντριπτική πλειοψηφία των αγανακτισμένων, εξοργισμένων ή άλλων πολιτών,

εξακολουθούν να φαντασιώνονται μία εκ του ασφαλούς αντίδραση, μία εξέγερση και μία επανάσταση, την οποία θα προκαλέσει ένας απροσδιόριστος «από μηχανής θεός» – **ο οποίος θα τους επιτρέψει να διατηρήσουν τα κεκτημένα τους.**

Δεν είναι όμως ξεκάθαρο ότι η εποχή των θεών, όπως και των χαρισματικών ηγετών, έχει προ πολλού παρέλθει;

Δεν γνωρίζουμε ότι έχουν θυσιαστεί ήδη στο βωμό της αποφυγής της χρεοκοπίας περί τα **30 δις € ιδιωτική περιουσία** (συνολικοί νέοι φόροι και μειώσεις μισθών στα νοικοκυριά), **300 δις € χρηματιστηριακή αξία**, **200 δις € από την πτώση των τιμών των ακινήτων** κοκ., χωρίς να μειώνεται το δημόσιο χρέος αλλά, αντίθετα, να αυξάνεται **ως ποσοστό επί ενός ΑΕΠ, το οποίο συνεχώς συρρικνώνεται;**

Δεν απειλείται να λεηλατηθεί η περιουσία του κράτους από τους διάφορους ξένους εισβολείς, οι οποίοι **θα ζητήσουν εγγυήσεις κατά πολύ μεγαλύτερες**, από το 50% του χρέους που θα διαγράψουν – μειώνοντας δραστικά την αξία της δημόσιας περιουσίας (εθνικής κυριαρχίας) που θα τους παραχωρηθεί; Δεν βλέπουμε ότι **η Ελλάδα οδηγείται στο δρόμο της υποδούλωσης** σε νέους

αποικιοκράτες;

Δεν κατανοούμε ότι **τα ασφαλιστικά ταμεία θα καταρρεύσουν από τη διαγραφή**, οι τράπεζες επίσης, οι συντάξεις θα εξαϋλωθούν, η δημόσια υγεία θα καταργηθεί, η παιδεία θα ιδιωτικοποιηθεί, **το νερό, το ρεύμα και τα καύσιμα θα γίνουν είδη πολυτελείας**, πολλά τρόφιμα θα «φυλακιστούν» σε θωρακισμένα σουπερμάρκετ, ενώ η ανεργία θα καταστρέψει ότι τελικά απομείνει;

Για ποιο λόγο, παρά την ανελέητη, ολομέτωπη και κλιμακούμενη επίθεση του νεοφιλελεύθερου «καθεστώτος», η συντριπτική πλειοψηφία των «αγανακτισμένων και εξοργισμένων πολιτών», **εξακολουθεί να μην αντιδράει δυναμικά και συνεχίζει να σκύβει με δουλοπρέπεια το κεφάλι**; Με ποιους τρόπους θα μπορούσε ν' αντιμετωπιστεί αλήθεια η επίθεση αυτή αποτελεσματικά, ενδεχομένως με την προοπτική της πλήρους ανατροπής του «σαθρού» καθεστώτος και την εκδίωξη της Τρόικας-υπηρέτη των τοκογλύφων;

Εδώ πρέπει να διευκρινίσω ότι, δε διαθέτω εξειδικευμένες γνώσεις ψυχολογίας, έτσι ώστε να επεκταθώ σε εκτενείς ανθρωπολογικές αναλύσεις. Διάφοροι ειδικοί άλλωστε έχουν επανειλημμένα επιβεβαιώσει ότι, **η οικονομική εξαθλίωση, η ανεργία, η ανασφάλεια, η αβεβαιότητα για το μέλλον και η κατάρρευση της εικόνας του εαυτού** (ποιος είμαι; τι κάνω; πού βρίσκομαι σε σχέση με τους άλλους;), **οδηγούν αναπόφευκτα σε κατάθλιψη, σε νευρώσεις, σε παθητικότητα και σε αδυναμία αντίδρασης.**

Στην συγκεκριμένη περίπτωση βέβαια, **δεν διαπιστώνουμε μόνο κατάθλιψη και ηττοπάθεια** – αλλά, επίσης, ένα πρωτοφανές φαινόμενο μαζικής «αποχαύνωσης», άρνησης της πραγματικότητας, δημιουργίας ψευδαισθήσεων και, πιθανότατα, **«άκρατου μαζοχισμού»**.

Είναι απορίας άξιο το πώς εκατομμύρια άνθρωποι εξακολουθούν να ανέχονται υπομονετικά ένα καθεστώς «ακραιφνώς απολυταρχικό» – **το οποίο τους οδηγεί με μαθηματική σιγουριά στην απόλυτη εξαθλίωση**. Οι άνθρωποι αυτοί συνεχίζουν να πιστεύουν ότι,

«κάτι» θα αλλάξει – **με τρόπο μαγικό και χωρίς εκείνοι να πάρουν κανένα ρίσκο**. Θεωρούν με αφέλεια πως, εάν η σημερινή κυβέρνηση καταρρεύσει (**ως διά μαγείας**), τα πράγματα θα αλλάξουν προς το καλύτερο!

Επιπλέον, αρκετοί έως πολλοί τρέφουν ακόμα την αυταπάτη ότι, οι συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα, στη ΔΕΘ και όπου αλλού, **αποτελούν από μόνες τους ένα ισχυρό μέσο πίεσης** – ότι μέσω αυτών οι όποιοι κυβερνώντες, για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, **θα τρομοκρατηθούν και θα σηκωθούν να φύγουν**, επειδή ντρέπονται για όλα όσα έχουν κάνει.

Με απλά λόγια, **πιστεύουν ότι θα ντραπούν αυτοί που παρέδωσαν την Ελλάδα στο ΔΝΤ και στους Γερμανούς, αυτοί που ψήφισαν το εγκληματικό μεσοπρόθεσμο την 29^η Ιουνίου** – ενώ το κέντρο της Αθήνας κατακλυζόταν από χιλιάδες διαδηλωτές, νέους, ηλικιωμένους και παιδιά, τους οποίους το «σύστημα» χτυπούσε αδιακρίτως, με δολοφονικές προθέσεις.

Θα αλλάξουν τακτική αλήθεια ως δια μαγείας και **θα ντραπούν αυτοί που απολύουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένους καθημερινά**, αυτοί που συνεχίζουν να επιβάλλουν ολοένα και σκληρότερα φοροεισπρακτικά μέτρα, αυτοί που διαλύουν την Παιδεία και την Υγεία, αυτοί που ξεπουλούν τη δημόσια περιουσία, αυτοί που υπερασπίζονται τα συμφέροντα του διεθνούς κερδοσκοπικού κεφαλαίου, χασκογελώντας καθημερινά στα τηλεοπτικά παράθυρα, αντί να κάνουν τη δουλειά τους; Θα αλλάξουν τακτική αυτοί που υπεξαίρεσαν την ψήφο των συμπατριωτών τους, εκτελώντας εντολές και υποσχόμενοι ότι λεφτά υπάρχουν;

Συνεχίζοντας το περίεργο είναι ότι, μέχρι πρόσφατα (**ειδικά μέχρι τον Δεκέμβρη του 2008**) οι συζητήσεις και οι θέσεις σχετικά με το κράτος καταστολής, με την παθογένεια του κερδοσκοπικού κεφαλαίου καθώς επίσης με τις αδηφάγες βλέψεις του καπιταλισμού, αποτελούσαν, σε μεγάλο βαθμό, σχεδόν «αποκλειστικότητα» του «εναλλακτικού» πολιτικού χώρου.

Δηλαδή, η πλειοψηφία των σημερινών αγανακτισμένων πολιτών αντιμετώπιζε όλα τα παραπάνω ως «γραφικά» και υπερβολικά, ως **εμμονές ενός συγκεκριμένου πολιτικού χώρου – ο οποίος, κατά τους ίδιους, ζούσε μάλλον εκτός πραγματικότητας**. Έννοιες όπως η άμεση δημοκρατία, η αυτοοργάνωση, η αυτοδιάθεση, η αλληλεγγύη και πολλές άλλες, ακούγονταν μάλλον εξωτικές και ουτοπικές – στα πλαίσια μιας κοινωνίας «ατομιστών», η οποία ονειρευόταν την καταξίωση και την καριέρα, ενώ **«φαντασιωνόταν» παράλληλα ένα λαμπρό μέλλον (American dream), στολισμένο με «χλιδάτα» σπίτια**, αυτοκίνητα και ακριβά ρούχα.

Όμως παρά το γεγονός ότι, έννοιες όπως οι παραπάνω δεν αντιμετωπίζονται πλέον ως τόσο «εξωτικές», φαίνεται ότι **οι φαντασιώσεις περί λαμπρού μέλλοντος είναι αρκετά ισχυρές, αφού αντιστέκονται στην ίδια την πραγματικότητα**. Σε αυτά τα τρία χρόνια που μεσολάβησαν (από τον Δεκέμβρη του 2008 μέχρι σήμερα), η αδιαμφισβήτητη και προκλητική σαθρότητα του συστήματος, σε όλες της τις εκφάνσεις, δεν ήταν αρκετή για να ξυπνήσει μια και καλή τους **«ωραίους κοιμωμένους»** του καπιταλισμού.

Σε αυτά τα τρία χρόνια δολοφονήθηκε εν ψυχρώ ένα 15χρονο παιδί, ενώ ο ηθικός αυτουργός της δολοφονίας του μόλις αποφυλακίστηκε. Σε αυτά τα τρία χρόνια **«δολοφονούμεστε» καθημερινά και οδηγούμεστε με μαθηματική ακρίβεια στην απόλυτη εξαθλίωση** – ενώ οι δολοφόνοι μας κυκλοφορούν ελεύθεροι ή «αποφυλακίζονται», με «αποθρασυσμένες» και γελοίες αιτιάσεις. Σε αυτά τα τρία χρόνια, χιλιάδες δηλώσεις και υποσχέσεις των κυβερνώντων έχουν διαψευστεί, δεκάδες σκάνδαλα έχουν συγκαλυφτεί, ενώ **εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι φυτοζωούν**, αφού δεν είναι σε θέση να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες.

Εκτός αυτού, δεκάδες χιλιάδες στοιχεία (έγγραφα, φωτογραφίες και βίντεο), τα οποία αποδεικνύουν τη σαθρότητα του συστήματος, έχουν δει το φως της δημοσιότητας ή/και τις εξεταστικές της «Βουλής των Ελλήνων»! Όμως, ακόμα και μετά από τρία χρόνια, **κατά τη διάρκεια των οποίων το σύστημα δείχνει όλο και πιο καθαρά τις προθέσεις του**, ο «λαός» αδυνατεί ή δε

θέλει να πιστέψει την αλήθεια.

Λυπάμαι για τη διατύπωση, αλλά δεδομένων όλων όσων έχουν συμβεί, ειδικά από τον Μάιο και μετά, πόσο ανόητος πρέπει να είναι κανείς για να πιστεύει ότι, ένα κάλεσμα στο Σύνταγμα από μόνο του θα ανατρέψει την παρούσα κατάσταση; Πόσο ανόητος πρέπει να είναι για να θεωρεί ότι, εάν απλά και μόνο βγει στο δρόμο για να διαμαρτυρηθεί, κάτι θ' αλλάξει;

Δηλαδή, **πόσα τερατώδη νομοσχέδια, ρυθμίσεις και μέτρα πρέπει ακόμη να υπερψηφιστούν, χωρίς καμία αντίδραση;** Πόσους νόμους πρέπει να καταπατήσουν οι κυβερνώντες, χωρίς καμία τιμωρία; Πόσο περισσότερο πρέπει να εξαθλιωθούμε, για να καταλάβουμε ότι πλέον οι συγκεντρώσεις, οι διαμαρτυρίες, οι «ακτιβισμοί» και οι συγκρούσεις στο δρόμο, δεν αρκούν για να αλλάξει κάτι;

Πόσο ανόητοι είμαστε αλήθεια για να μας πείθουν ότι **βγήκαν 600 δις € από Έλληνες στις ελβετικές τράπεζες, όταν οι καταθέσεις μειώθηκαν μόλις κατά 20 δις €;** Αυτοί που δήθεν έβγαλαν τα χρήματα τους στο εξωτερικό, φύλαγαν 600 δις € κάτω από τα μαξιλάρια τους; Πόσο ανόητοι είμαστε για να μην καταλαβαίνουμε ότι, εκείνοι **οι δημοσιογράφοι που βγάζουν ξαφνικά σκάνδαλα του ΟΠΑΠ ή των άλλων «φιλέτων» του δημοσίου μας, εκτελούν απλά «συμβόλαια» των επίδοξων κατακτητών ;**

Δεν είναι γνωστή η μέθοδος του διασυρμού της μίας κοινωνικής ομάδας στα μάτια της άλλης, με τη βοήθεια των δικαστών-ρεπόρτερ, οι οποίοι **καταδικάζουν όλους όσους τολμούν να απεργήσουν ή να εξεγερθούν;** Είναι τόσο δύσκολο να καταλάβουμε ότι, **οι πρωταθλητές της φοροδιαφυγής, τους οποίους ξαφνικά μας ανακοινώνουν, εξυπηρετούν μόνο και μόνο την επιβολή νέων φόρων,** καθώς επίσης τον εγκληματικό διασυρμό της Ελλάδας στα διεθνή ΜΜΕ και την υποταγή της στην Τρόικα;

Συνεχίζοντας, πέραν από την προαναφερθείσα άρνηση της πραγματικότητας, εξίσου ενδιαφέρον είναι άλλο ένα φαινόμενο: **αυτό του «επαναστάτη» των κοινωνικών δικτύων.** Αυτή την στιγμή υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι οι οποίοι, μέσω

του **Facebook**, του **Twitter** ή των άλλων τεχνολογικών δικτύων, βρίζουν αδιαλείπτως την κυβέρνηση – **ενώ αναφέρονται σε μία επανάσταση, η οποία θα έρθει από μόνη της.**

Οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους ξυπνούν κάθε πρωί, πηγαίνουν στη δουλίτσα τους κανονικά, **βρίζουν τους πάντες από τον υπολογιστή του γραφείου τους**, ενώ το απόγευμα μπορεί να κάνουν τη βόλτα τους στο Σύνταγμα (αν έχει κάλεσμα και καλό καιρό, φυσικά όχι στις καλοκαιρινές διακοπές, αφού προηγούνται τα μπάνια), για να «αντισταθούν» και να «διαμαρτυρηθούν».

Τους τελευταίους μήνες έχω λάβει μέρος σε πάρα πολλές διαμαρτυρίες και αποκλεισμούς, ενώ **αρκετές από αυτές τις «επαναστατικές δράσεις» ανακοινώνονται και δημοσιοποιούνται.** Το αποτέλεσμα; Οι ίδιοι και οι ίδιοι συναντιόμαστε στα ίδια μέρη, χαιρετιόμαστε και ανταλλάσσουμε προβληματισμούς ή απόψεις. Γύρω μας περνούν εκατοντάδες «εξοργισμένοι» άνθρωποι, οι οποίοι «τουϊτάρουν» και «μπλογκάρουν» καθημερινά την επανάσταση – ενώ όχι απλά δεν σταματούν για να δείξουν την αλληλεγγύη τους, αλλά πολλές φορές **μας επιτίθενται γιατί τους στερούμε το δικαίωμα στην κατανάλωση** ή διαταράσσουμε τη νιρβάνα τους.

Μαζί με όλα τα παραπάνω, οι περισσότεροι εξακολουθούν να αναμασούν **«το θρίλερ του χρέους»**, καθώς επίσης τον μάλλον ακατάσχετο βερμπαλισμό των «αντιμνημονιακών κομμάτων»: **θα διαγραφεί το χρέος; θα αναδιρθρωθεί το χρέος; θα χρεοκοπήσουμε επιλεκτικά, ανεξέλεγκτα ή μήπως ελεγχόμενα; θα ξαναγυρίσουμε στη δραχμή;** Ευρωμόλογα, CDS, spreads....πράγματι παρά το ότι μόνο το 1% του πληθυσμού καταλαβαίνει τι σημαίνουν όλοι αυτοί οι όροι.

Δεν πειράζει όμως αν δεν καταλαβαίνουμε όλοι. **Ευτυχώς για εμάς, έχει «αναδυθεί» από το πουθενά το star system των «οικονομολογούντων»** στα τηλεοπτικά παράθυρα, οι οποίοι τα καταλαβαίνουν όλα και γνωρίζουν ακριβώς τις λύσεις – το σωστό! Όλοι περιμένουν το «φωτεινό παντογνώστη» (**κατά προτίμηση οικονομολόγο**), ο οποίος θα τους πει την αλήθεια και θα

προτείνει τη σωστή λύση – άσχετα αν καταλαβαίνουν ελάχιστα από αυτά που τους λέει.

Κατά την άποψη μου λοιπόν, **η σιωπή των «αμνών», πριν από τη σφαγή τους**, δεν έχει να κάνει απλά με την κατάθλιψη και τις συνέπειές της. Πρωτίστως **οφείλεται σε έναν βαθιά ριζωμένο ατομικισμό**, τον οποίο το σύστημα καλλιέργησε (με επιτυχία προφανώς), επί σειρά δεκαετιών.

Ακόμα και στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, ο «νομοταγής Έλληνας πολίτης» δεν αντιλαμβάνεται ότι, κανείς δεν μπορεί να μας νικήσει όταν είμαστε ενωμένοι, για έναν κοινό και ξεκάθαρο σκοπό. Όμως, **η ένωση και η συλλογικότητα προϋποθέτουν, έστω σε ένα βαθμό, το συμβιβασμό και την αναγνώριση του άλλου, ως άξιου σεβασμού** – δεδομένο που προσκρούει δυστυχώς στην κλασική ελληνική έκφραση **«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ ρε;»**

Ο ατομικισμός είναι επίσης αλληλένδετος με μία πρωτοφανή έλλειψη παιδείας, καθώς επίσης με μία συλλογική αυταπάτη/ουτοπία. Και σε αυτό το κομμάτι έκανε πολύ καλή δουλειά το σύστημα, μέσω του ατελέστατου εκπαιδευτικού συστήματος – **όπως επίσης μέσω των «συστημικών» ΜΜΕ**, τα οποία επί δεκαετίες έτρεφαν τους θεατές, τους ακροατές και τους αναγνώστες με σκουπίδια (τώρα τελευταία και **με τούρκικες σαπουνόπερες από κάποια κανάλια, τα οποία φαίνεται πως θαυμάζουν τον αθάνατο οθωμανικό πολιτισμό**). Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκαν στρατιές «λοβοτομημένων» οι οποίοι, μετά από μία τελική πλύση εγκεφάλου, απλά αναπαράγουν άθλια στερεότυπα και σαθρά πρότυπα – ενώ είναι ανίκανοι για συνδυαστική σκέψη και για απλή λογική.

Τέλος, άλλος ένας ανασχετικός παράγοντας στην ελεύθερη σκέψη και στην όποια ανατρεπτική δράση, είναι η θυματοποίηση και η προσωπολατρία – πιθανότατα σαν αποτέλεσμα της 40θετούς υποδούλωσης μας από τους Τούρκους. **Η συντριπτική πλειοψηφία των «πολιτών» αναμένουν και λατρεύουν όποιον «ηγέτη» θα τους υποδείξει το σωστό** – όντας ανίκανοι ή αρκετά βολεμένοι για να σκεφτούν από μόνοι τους.

Την ίδια στιγμή που οι «χαρισματικοί ηγέτες» απομυθοποιούνται, εξευτελίζονται και «αποκαλύπτονται» καθημερινά, **το «ηρωικό Ελληνικό έθνος» προτιμά έναν «αρχηγό», ο οποίος τον εξαθλιώνει συστηματικά και ανερυθρίαστα** – αντί να είναι αυτόνομο και να δρα συλλογικά (επειδή έχει πεισθεί ότι, χωρίς ηγέτες θα έλθει το χάος, ενώ ο πολίτης είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για το κατάντημα της χώρας του).

Δυστυχώς, εάν η κατάσταση αυτή συνεχίσει, η επανάσταση (για την οποία μιλάμε πολύ και κάνουμε ελάχιστα) θα παραμείνει **«όνειρο θερινής νυκτός»**. Ακόμα χειρότερα, **εάν όντως συμβεί, αυτό θα γίνει μόνο όταν θα είμαστε τόσο εξαθλιωμένοι, ώστε να αποτελέσουμε «έρμαιο» της όποιας ηγετικής ομάδας εκμεταλλευτεί τη συγκυρία**. Κατά την άποψη μου, με πιθανότητες 99%, αυτή η ομάδα των πεφωτισμένων θα αποτελείται από τους χειρότερους δικτάτορες-καπιταλιστές στην ανθρώπινη Ιστορία. **Ολοκληρώνοντας, μόνο εάν παραλύσει ο μηχανισμός που συντηρεί αυτό το σύστημα, το σύστημα θα καταρρεύσει**. Ο μηχανισμός όμως αυτός δεν παραλύει μόνο με συγκεντρώσεις και με πορείες. **Εμείς οι ίδιοι τον συντηρούμε:** με το να πληρώνουμε αυτά που μας επιβάλλει, με το να πηγαίνουμε υπάκουα στη δουλειά μας, με το να μη φέρνουμε αντιρρήσεις, με το να φοβόμαστε τον ίσκιο μας και με το να μην βλέπουμε τίποτα άλλο, πέρα απ' την μίζερη ζούλα μας και τον μικρόκοσμό μας.

Για να το πω απλά, **εάν παραλύσουμε τον μηχανισμό που παράγει χρήματα και διεφθαρμένα κόμματα ή πολιτικούς, τότε αυτό το σαθρό σύστημα θα καταρρεύσει** – αφού αυτό εξαρτάται από εμάς και όχι εμείς από αυτό.

Σε αυτή τη θέση βέβαια ο κλασικός αντίλογος των υπερασπιστών της υποτέλειας είναι ότι, **θα κυριαρχήσει το χάος και η αναρχία**. Όμως, είναι αδιαμφισβήτητο πλέον ότι **ζούμε «κατ' επίφαση εν τάξει»** – εκτός εάν «τάξη» θεωρείται να μην ξέρεις τι φόρους θα σου επιβάλλουν την επόμενη εβδομάδα, αν θα έχεις δουλειά αύριο ή όχι, αν θα μπορείς να πληρώσεις φάρμακα, αν πρέπει να μεταναστεύσεις για να επιβιώσεις, αν τα νοσοκομεία θα έχουν γάζες, αν τα σχολεία θα συνεχίσουν να λειτουργούν

και **αν τα παιδιά σου θα έχουν το δικαίωμα να ονειρεύονται.**

Ίσως πρέπει λοιπόν να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας – όχι όμως για να την παραδώσουμε ξανά σε κάποιον άλλον...

Βασίλης Βιλιάρδος

viliardos@kbanalysis.com

Αθήνα, 10. Οκτωβρίου 2011

Πηγή: Casss.gr

Φωτό:wikimedia